

ad d. Ligesom der end ikke er tillagt Kjøbenhavns Communalbestyrelse en ubunden Beføjelse til at bestemme Størrelsen af det Bidrag, der årligt skal erlægges til Stadens kommunale Fornødenheder, idet der ved Loven af 19de Februar 1861 § 16 herfor er sat et Maximum, der ikke kan overskrides uden Lov, saaledes har man saameget mere maattet finde det betænkeligt i denne Retning at tillægge Forstanderskabet en ubegrændset Frihed.

ad e—h. Disse Bestemmelser ere i det Væsentlige affattede i Overensstemmelse med, hvad der ifølge Loven af 4de Marts 1857 gjælder om Bestyrelsen af Kjøbenhavns kommunale Anliggender. Med Hensyn til, at det, medens Kjøbenhavns Communalbestyrelse uden høiere Bemyndigelse ifølge nysnævnte Lov kun kan optage Laan, forsaavidt de kunne tilbagebetales i det løbende Aar, ved Udkastet er be- troet Forstanderskabet uden høiere Bemyndigelse ogsaa at optage Laan, der først blive at tilbagebetale i det efter Laanets Optagelse følgende Aar, skal man bemærke, at denne Bestemmelse er begrundet i, at Landcommunerne ikke, som Kjøbenhavn, ere i Besiddelse af en større Kassebeholdning. Man har derfor, naar man ikke vilde give Forstanderskabet den Udvei at foretage en extraordinair Vigning paa Communen, hvilken i flere Henseender maa ansees for uheldig, maattet vælge den i Udkastet indeholdte Bestemmelse.

ad § 17.

Medens Ministeriet som tidligere bemærket for Tiden ikke har troet at burde virke for Indførelsen af et kommunalt Fællesskab mellem Kjøbstad og Land, har man paa den anden Side ikke kunnet finde Føie til at fjerne et saadant, hvor det alt er tilstede; man har derfor i denne Paragraph optaget en Bestemmelse, hvorved den paa Bornholm bestaaende særegne kommunale Forbindelse mellem Dens Kjøbstæder og Landdistricter opretholdes.

ad § 18.

Som et Exempel paa et Anliggende, der ifølge den i Paragraphens første Stykke inde-

holdte Regel vil falde ind under Amtsrådets egen Afgjørelse, kan foruden det i Paragraphen nævnte her fremhæves Afsluttelsen af Overenskomster om Bederlag for Fribefordring i Amtsreiser.

Med Hensyn til Paragraphens andet Stykke skal man bemærke, at Ministeriet ikke har fundet Betænkelighed ved at give Amtsrådsmedlemmerne Adgang til at erholde et moderat Bederlag for de Reiser, de foretage i Anledning af Amtsråds møderne eller ifølge Amtsrådets Beslutning, men at man dog ikke har troet at burde give en videre gaaende Regel end den i Paragraphen indeholdte, hvorefter det bliver Amtsrådet selv, der beslutter, om saadan Befordringsgodtgjørelse skal ydes.

ad § 22.

Forsaavidt der i denne Paragraph er paalagt Amtsforvalteren, at foranstalte det videre Fornødne i Henseende til Udskrivningen af Hartkornsbidraget, naar dette er fastsat af Amtsrådet, skal man bemærke, at det vel maa erkjendes anomalt, at deslige Forretninger ere paalagte en af Staten ansat og lønnet Embedsmand. Men, da der af denne Ordning ikke kan flyde nogen Ulempe for Besørgelsen af de ham paahvilende Forretninger, sees der ikke at være nogen afgjørende Grund imod, at denne Embedsmand som hidtil tillige er Oppebørselsbetjent ogsaa for Amtskommunen. Skulde nogen Forandring i saa Henseende ske, vilde der formeentlig snarere være Anledning til at søge Oppebørslen af de kongelige Skatter paalagt Amtskommunen som et denne paahvilende Hverv, saaat Amtsforvalteren alene kom i Tjenesteforhold til bemeldte Commune.

I Anledning af den i Slutningen af denne Paragraph indeholdte Forfrist, at der ved Udskrivning af Hartkornsbidraget ikke maa anvendes mindre Dele af Niggdaleren end 16 $\frac{1}{2}$ pr. Td. Hartkorn, skal man oplyse, at Generaldirectoratet for Skattevæsenet i en med Indenrigsministeriet ført Brevvevling, om det ikke maatte ansees billigt, at Amtskommunerne